

Мрак се стели; чезнат сенки в здрача.
Друм незная . . . Как искам да плача!

* * *

Горест моя, вярна ми съпруга!
Нямам любя, нямам близка друга . . .
А само се в живота не може . . .
Мойта горест мила ми е Боже! . . .
Трон аз имах — срути ми се трона;
Дом издигнах — огън го сполети;
Мойто слънце — то вече не свети,
Сгасна негде, там на небосклона!
. . . Колко билки в моята градина
Сам разсаждах, отгледвах със радост:—
Свидна грижа на ранната младост,
Първи лъчи на слънце — родина:
Сняг напада, сняг през Май. Попари
Вейки млади, пъпки нацвяхтели;
Вихри свиха над пъпки остали,
Из облаци гръм на тях удари . . .

* * *

Коня бърза, из равнини хвана;
Глъхне вече в дебрите бурана . . .
Поглед губи в далнини селото —
Пот избива на град по челото.
. . . Блян в душата от мъжа замира;
Нещо тегне, не дава ми мира: —
Де отивам? Кой ли чака мене!
Пак настава тежкото съмнение: . . .

Нощ се спуща; кон не наиде друма!
Чувам някой шепне топла дума —
Мойта горест! Как без нея може
Да живея! Мила ми е, Боже!